

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput XIII. Merces amplior & gloria specialis in cœlo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

plicante. Neque enim Deo rationes desunt, servatis etiam communis justitiæ Legibus, ijs privatim opiculandi, qui proprio aliquo nomine id promeriti esse videantur: quo modo cum S. Anselmo sentiunt Theologi non ignobiles; ijs certius specialiusve prodesse vivorum suffragia, quidum ipsi in humanis agerent, sublevandis animabus Purgatorij inveniuntur propensius studuisse.

*In elucidar.
Cajet. t. 1. q. 26.
p. 5.*

His denique favet, quod tradit Doctor Angelicus: 3. p. q. 52. a. 8. ad 1. Christum descendente ad inferos, non omnes, qui carcere Purgatorio attinerentur, liberasse, sed eos duntaxat, qui dum adhuc viverent, *per fidem & devotionem ad mortem Christi*, id specialiter meruerint. Ex quo verosimiliter inferri potest, specialem animi erga Christi mortem ac cruciatus devotionem, saltem promptioris è Purgatorij poenis liberationis, etiamnum titulum congruum esse. Quamquam nihil temerè de rebus ejusmodi pronuntiandum est: nec verò hic locus est istæ operosius exquirendi. Interim observare licebit, propositæ à nobis in hoc capite cogitationi, favere etiam Aloysium sidereum, sive R. P. N. Generalem Vincentium Caraffam, Fasciculi Myrrhæ libro 3. consideratione 19.

CAPVT XIII.

Merces amplior, & gloria specialis in cælo.

§. I.

Crucifixi & Crucis amatores speciali in cælis gloriâ donandos.

Cum à nobis antea demonstratû sit, diligentem in Christi cruciatibus commeditandis exercitationem, viam esse compendiosam, quâ ad perfectionem vitæ Christianæ, & excellentem gratiam sanctitatèmq; perveniatur; pro-

pronum est exinde colligere, amplissimam eo studio mercedem ac gloriam comparari: cum gratia sit tanquam semen gloriae, & labori in vita suscepto, caelestis merces proportionem respondeat.

Illud tamen coronidis loco adijciamus oportet: eminentiam caelestis gloriae, disciplinae crucis studiosis, videtur nomine peculiari debitam; nec absque aliquo singularis gradus corollario esse reddendam. Ut nimirum in crucis ac passionis Christi fructum proprio quodam jure participent, qui per veram germanamque compassionem, hoc est, non per solam animi erga Christum patientem pie affecti condolentiam, verum etiam per earundem passionum experimentum

Philip: 3.

aut (ut Paulus appellat) societatem passionum illius, in omni vita morti ejus configurati fuerint, & cum ipso perpetuo crucifixi.

Quid enim, amabo, aliud volunt Salvatoris verba, quibus dilectos discipulos suos, & in discipulis eos omnes, qui pariter laborum ac dolorum sibi socij futuri essent, blandè consolans, aiebat: Vos estis, qui permanetis

Luc: 22.

meum in tentationibus meis. Et ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum, ut edatis & bibatis super mensam meam in regno meo. Quibus verbis censent S. Cyrillus Alexandrinus, & Titus Bostrensis, non communem Sanctis omnibus gloriam, sed singularem, iisque propriam, qui passionibus Christi constanter communicaverint, gloriae praerogativam promitti: quemadmodum (inquiunt) non omnia sunt, qui de Regis aula sint, sed eorum duntaxat, qui permixti apud illum obtineant, mensam cum Rege habere communem.

Quapropter id ego sic interpretor in rem nostram. Solebant Reges, qui peregrina atque longinqua bella susceperant, & feliciter ac gloriosè confecerant, principes viros, quos peregrinationis, ac militiae victoriaeque perpetuos socios atque adjuutores habuerant, in reliquum tempus familiares & intimos habere, & mensam suam etiam communem

care: ut sicut laborum ac periculorum, ita gloriae essent, ac latitiae participes. Ad hunc igitur modum Salvator, ijs qui vel morte re ipsa obita (ut de Martyribus dicitur apud Cyprianum) collegae passionum & compares Christi fuerint; aut assidua tormentorum ejus recordatione atque imitatione, laboris ac pugnae, qua ille per crucem de mundi principe triumphavit, socij ac participes extiterint, singularis mercedis nomine, communionem mensae suae, familiaritatem nimirum praecipuam, atque intimam beatae vitae consuetudinem, appromittit.

*De Laude
Martyr.*

Hi quippe verè sunt milites Christi (quae appellatione extat equestris Ordo in Lusitania, & olim in Livonia) qui pulcherrimam virtutis aemulatione, praerentem ducem, & ipsi cruce suam in humeros sublatam, per dura omnia & aspera quaeque secuti, eidemque constanter ad mortem usque adherentes, id denique meruerunt, ut pace jam partam, omnibusque hostibus debellatis, in caelestis Sionis arce, veluti milites praetoriani, Imperatori suo proximè assistant, militiae suae certa symbola, & excellentis gradus sui ornamenta, gestantes. Nam si etiam in hac mortali vita, quos doloribus suis commentandis atque imitandis specialius additos aspiceret, hos passionis suae certam tesseram Redemptor noster insignire dignatus est, ut quorundam carni, vulnere suorum sacra signata imprimeret, aliorum cordi suppliciorum suorum instrumenta & insignia insculperet, alijs denique in capite membrisque alijs, suorum item dolorum sensum ac communionem impertiret. eosdem non absurdè dicemus, etiam in caelesti beatitudine, singulari aliquo gloriae corollario donandos, atque eo velut caractere, pra alijs insignes ac conspicuos futuros. Esto enim illis propriè non competat corona illa, quam Theologi appellant aureolam; quippe quae ex eorum sententia, solis Martyribus, Virginibus & Doctoribus debeatur: tamen, ut citato San-

E e e e

sto

1. 2. *diff. 11.* Sto Thoma ait Suarez noster; non est inconueniens, etiam
sect. 3. alijs Sanctis, ob causas alias dari specialia præmia, quamvis
illa tria in hoc genere sint potissima, & ideo singulariter
numerentur.

Atque his quæ dixi confirmandis, subservit similis S.
1. 3. c. 30. *in* Gertrudi à Christo insinuata cogitatio: Perpenderet quan-
fine. tã familiaritate adhibeatur à Rege, qui ei in omnibus præ-
alijs maximè assimiletur, quantãque commoda, honores,
gloriam inde reportet. Sic enim haberet: qui aduersorum
patientiam ipsi Christo similiores effecti essent, hos præsertim
illi charos futuros, & pro toleratis ejus imitatione labori-
bus, specialibus solatijs, & gloriã in cœlo donandos.

§. 2.

Peculiaris eorundem gaudij cause nonnullæ proponuntur.

JAM quid de peculiari gaudio dicam, quo præclari cruci-
& Crucifixi sectatores, vel eo respectu in regno cœlesti
cumulandi sunt; quòd Christi amore multa acerba pertu-
lerint in vita, atque adeò præ multis alijs ipsi Crucifixo si-
miliores effecti sint, ejusq; imaginis propriã quãdam ratio-
ne conformes? Si enim etiam mortali carne circumdati,
cùm eos malorum sensus premeret, omnibus tamen incede-
bant lætitijs, quòd digni haberentur quiddam pati pro Chri-
sti nomine, atque, ex Apostoli Jacobi monito, afflictionas
eã gratiã susceptas, omne gaudium existimabant: quantã
eam ob rem voluptate illos perfundi oporteat, quando jam
abstersã omni lacrymã, & luctu dolorèq; longè submoto,
solos percipient dolorum suorum fructus suavissimos, &
immenso clariùs conspicient, quantã gloriæ & dignitat-
is atq; felicitatis sit, pro Christi amore & gloria, omnibus u-
geri & consistari adversis.

Quò spectare potest, quod B. Petrus admonet: *Com-*
1. Pet. 4. *municantes Christi passionibus gaudete, ut & in revelatione*
gl.

gloria ejus gaudeatis exultantes: Subdens, in opprobrijs pro Christi nomine toleratis, summam beatitatem atque honorem consistere. Quod illi in caelo liquidissimè pernoscentes, ita scilicet afficiuntur animis, ut si qua beatas illas mentes invidentia tangeret rerum nostrarum, id unum profectò possint invidere mortalibus, quòd etiamnum nobis liceat, dura sufferre dilecti nostri gratià, quod illis jam concessum non sit, ipsà statùs sui conditione, ab omni malorum nostrorum contagione subductis.

Quis porrò vel etiam cogitatione assequatur, quanta quàmque dulcis, ex desiderato Redemptoris sui conspectu, illis obventura sit lætandi gratulandiq; materia? cum eum videlicet, quem ut opprobrium hominum, ut virum dolorum & quasi leprosum, atque attritum propter scelera nostra, assiduà meditatione in vita contemplati fuerant, & jugi dolore atque ploratu desseverant; eundem nunc ut gloriæ Regem in decore suo videbunt, formosum in stola humanitatis suæ, incredibili gloriâ ac delitijs circumfluentem, & beatissimâ florentem immortalitate. Aut cum amabilia ejus vulnera, quæ inter labores & fastidia humanæ vitæ, eis fuerant solatia dolorum, & piarum curarum diversoria; nunc in totidem cœlestes pyropos conversa aspicient, aut velut præclaros immortalis luminis fontes, sparso quaquaversum fulgore quodâ amabili, civitatem Dei lætificantes?

Si enim, ut cum Joanne Thaulero commentatur Lætiensis Abbas, & nos parte 3. indicavimus: *hæc quinq; vulnera beatissima, plus pulchritudinis, lætitiæ & claritatis toti cœlesti curiæ conferunt, quàm omnia alia, quæ in vita perenni (exceptâ divinitate) habentur: vel, si ex quorundam Theologorum sententia, sacratissima Christi humanitas, & præfertim ejus beatissimæ cicatrices, etiam physicâ ratione, futura sunt divinitatis instrumenta ad productionem ejus Luminis, quo beatæ mentes ad Deum clarè conspiciendum felicif.*

E e e e z

licif.

Expl. pass.
c. 19.Recup. t. 1.
r. p. l. 6. q.
19. &c.

licissimè perfunduntur; in quem utique sensum accipiunt, quod Apocalypsis 21. dicitur, cœlestem Jerusalem claritate Dei illuminari, & lucernam ejus Agnum esse, qui, retentis plagarum suarum cicatricibus, etiam istic stet tanquam occisus; proindèq; eorundem gloriosorum vulnerum, veluti perennium divini luminis scaturiginum, conspectum, secundùm divinam essentiam, potissimum fore beatitudinis argumentum. Si hæc, inquam, ita se habeant, quis eos dubitet, in lætitiæ hujus ac felicitatis partem præcipuo jure ac ratione esse venturos, qui in vita mortali Jesum crucifixum continuò præ oculis habuerint; atque specialius potandos de fontibus Salvatoris, qui in sacris illis vulneribus, uti probè notis ac familiaribus diversorijis, consiverint jucundè assidueq; commorari?

Idq; ante omnia de amantissimo Christi corde dicendum est: ex quo, tanquam è loco voluptatis egreditur præsertim ille fons vitæ, & lætitiæ fluvius omnem irrigans Paradisum cœlestem. Qui enim etiam in his tenebris arumnisque positi, cum perfossum Domini latus ac vulneratum cor ejus sanctâ meditatione subintrarent, in eo (ut alibi diximus) cœlum ac Paradisum inveniebant, hoc est, sedem atq; officinam ineffabilium & inæstimabilium deliciarum: quæ tunc reperturos & experturos esse credimus, cum absoluti vinculis hujus mortalitatis, libero volatu in arcanum illud divini cordis domicilium sese inferent (veluti visa est S. Gertrudis morientis anima rectâ involare in ipsum cor dilecti sui) puris jam atque impermixtis inebriandi voluptatibus, eamq; habituri, non uti antea, temporariam peregrinationum quietem, sed æternam lætantium habitationem.

Ista sanè, animæ olim Crucifixo devotæ, nunc autem modo ineffabili in ipsum Christum gloriosum transfusa, secreta ac terris incognita gaudia, quæ hisce figuris allegoriciisve, ad eorum aliquam suspensionem faciendam, adumbr-

Vita c. 13.

bramus, ita sensum omnem ac mentem humanam exuperant, ut nec eos arbitrer, qui ijs intimè in cœlo perfundi se sentiunt, ut pro dignitate à nobis intelligantur, dicendo efficere posse. Quid si tot tantisq; gaudijs & illa addatur non exiguæ voluptatis accessio; quam istic capient crucis amatores, ex amœnissimi vitalis ligni, ipsius inquam Dominicæ crucis aspectu? si ea quidem (ut quibusdam placere vidimus) in fine mundi rediviva cœlis inferenda est, ibique ævo sempiterno perennatura? Nam sub cujus umbra ab æstu sæculi respirare ac interquiescere fessi solebant, aut amore languentes dilectum suum suspirare, aut denique gemere dulciter, seu vitæ mortalis tædio, seu desiderio dilatæ felicitatis; triumphabunt enimverò gaudio, cum eam quam adhuc mundo contemptam atque abjectam, ut sponsam charissimam adamaverint, spectabunt splendore circumfusam inenarrabili, & immortalis decoris ac gloriæ admirabilitate, omnium oculos animosq; ad se rapientem.

Sed de his nimirum plura principio diximus, cum incitamenta proponeremus præsentis exercitij; quæ tametsi ipso suo genere beatis omnibus futura sunt universè communia, ad eos tamen, ut dicebamus, singulari quodam modo & cæteris incognito pertinebunt, qui sese in vita Christo crucifixo propiùs conformare studuerint, & quorum circa Domini crucem & plagas amabiles, tota fuerit occupata devotio.

§. 3.

Hujus capituli, totiusq; tractatus, extrema conclusio.

HÆc igitur probè intelligentes, & tantam mercedem crucis amatoribus repositam spe & cogitatione præcipientes, assurgamus animo, & cunctis quæ obstare possint superatis atq; contemptis, in Redemptoris nostri passione recolenda atq; imitanda, totâ animi devotione exerceamur. Delectet nos JESUM crucifixum assiduè recogitare, eum amare, de ipso loqui, cum ipso agere, circa ipsum occupari;

& nunc

& nunc his, nunc illis assumptis pijs exercitationibus, instar apium sanctarum de vulnere in vulnus transeuntes, et istis Paradisi rosis rorem gratiæ modò sugere, hausturos deinde ex iisdem celeste nectar, & succum beatæ immortalitatis.

Neque nos istæ spinæ terreant, quibus in harum conditione eos flores succinctos atq; obseptos intuemur. Nam, ut jam non dicam, earum aculeos, prout Ter-

De coron. mil. c. 14. tullianus loquitur, in *Dominici capitis tolerantia*, obtusos admodum atq; refractos esse: etiam per spinas cœlestia melia

Heb: 12. quærenda sunt; neq; tam rerum ingressus aut initia, quam exitus aut finis spectandus. Ut enim B. Paulus ait: *Omnia disciplina in presenti quidem videtur non esse gaudij, sed metus; postea autem fructum pacatissimum exercitatus per eam reddet iustitia.*

Thom. Hi. bern. Et quando teste S. Augustino, *solus amor est qui nomen difficultatis erubescit*; amemus JESUM crucifixum, & medul-

litus amemus, & omnia prona ac facilia erunt amantibus. Et sanè mentem & animum & cor ut quid habemus; nisi ut Dominum ac Deum nostrum, benignissimum, amantissimum, dulcissimum, tam atrocia tamq; indigna & tanto amore pro nobis passum, in hoc exilio tenerè ardenterq; diligamus, eumq; deinde in vita beata æternæ charitatis brachijs indissolubiliter complectamur?

Extremæ deniq; clausulæ loco exaudiamus mellifluum Bernardum, omnem hanc materiam paucis complexum, & quæcunq; hactenus docuimus, suo calculo firmantem, & tan-

Serm. 1. de verb. Isa. quam sigillo obsignantem: *Quia ergo si compatimur, & conregnabimus; sic inserim meditatio nostra Christus, & hic crucifixus. Ipsum ponamus signaculū super eor, signaculum super brachium nostrum. Ipsum amplectamur brachijs quibusdam vicaria dilectionis, ipsum sequamur studio pie conversationis.*

F I N I S.